

GODOVI ● PRAZNIKI ● SVETE MAŠE

20. NEDELJA MED LETOM - 18. avgust 2024

Helena (Alenka), cesarica

Ob 8.00: + Mihael Frkal, obletna

Ob 10.00: za žive in pokojne župljane

Ponedeljek: 19. 8. 2024

Janez Eudes, duhovnik

Ob 18.30: za zdravje in Božje varstvo ob 70. letnici življenja

Torek: 20. 8. 2024

Bernard, opat

Ob 18.30: + Jožefa Jager, obletna

Sreda: 21. 8. 2024

Pij X., papež

Ob 7.00: + Ludvik Indihar, po namenu Damjane in Boža Zakrajšek

Četrtek: 22. 8. 2024

Devica Marija Kraljica

Ob 18.30: + Avgust Spreitzer, obletna, po namenu žene Ani z družino

Petek: 23. 8. 2024

Roza iz Lime, devica, redovnica

Dan spomina na žrtve vseh totalitarnih režimov

Ob 18.30: + Peter Goli, obletna

Sobota: 24. 8. 2024

Natanael (Jernej), apostol; **spomin Marije Pomočnice kristjanov**

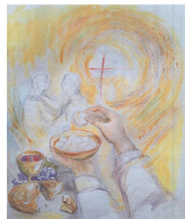
Ob 18.30: + Jure Kupljenik, obletna

21. NEDELJA MED LETOM - 25. avgust 2024

Jožef Kalasanc, duhovnik, redovni ustanovitelj

Ob 8.00: + Marija Mavec, obletna

Ob 10.00: za žive in pokojne župljane

Župnija
Sv. Simona in Juda Tadeja
Ljubljana Rudnik

OZNANILA

Od 18. do 25. avgusta 2024

TEŽKO ZASLUŽEN KRUH

To je kruh. Več kot moka in voda, spečena v štrucu. To je kruh, v katerem je vsebovano vse, kar sestavlja življenje: 30 let za skobeljnico in ure do Golgote. To je težko zaslužen kruh, ki ga Jezus daje svojim učencem. Težko zaslužen je, kar Jezus daje pri zadnji večerji in reče: Vzemite in jejte od tega vsi. To je moje telo. Kruh za življenje sveta.

“*Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem*”. Gre za povezanost, ki ne preneha, temveč omogoča celó večno življenje. Ta povezanost se preprosto vzpostavi v jedi in pijači. “Meso in kri” v hebrejščini pomenita celotno osebo. In grška beseda “jesti”, ki jo evangelist Janez namerno uporabi, pomeni pravzaprav “žvečiti, gristi”. To vendar zna vsak. Vsak otrok. In to delamo vsi vsak dan. Tako kot žvečimo in jemo kruh, da nas ohranja pri življenju, tako Jezus želi, da žvečimo in jemo njega, da postane živilo, iz katerega črpamo moč za vsakdanje življenje. Jest Jezusovo “meso” in piti njegovo “kri” pomeni vsrkavati njegove besede, njegovo dobroto in ljubezen, njegovo sočutje in usmiljenje, odpuščanje, prijateljstvo, moč in modrost. Z vsem tem nas Gospod želi obdarovati, ko prejmemo obhajilo, da bi iz njega lahko resnično živeli. Ko mati doji otroka, ta res sesa njeno mleko, vendar z mlekom vsrkava tudi vso njeno ljubezen.

Petero otrok je sedelo za mizo in čakalo mater, da prinese kruha za večerjo. Ta dogodek je Ivan Cankar poimenoval *Sveto obhajilo* in na koncu istoimene črtice zapisal: “*O Mati, zdaj vem: tvoje telo smo uživali in tvojo kri smo pili!*” S kruhom so zaužili tudi materino ljubezen. Enako v hostiji, v tem koščku kruha, jemo Gospoda samega. Potem je on v nas in mi v njem. In imeli bomo večno življenje. Kot v jedi in pijači to bolj preprosto, ljubeznivo in nežno ni mogoče. Hvala Jezusu.

Izdal: Župnijski urad Ljubljana Rudnik **Odgovarja:** Lojze Zupan, župnik

Tel.: 01/420 21 36; **GSM:** 041/515 030; **Splet:** www.zupnijarudnik.si

TRR NLB: SI56 020580262293859

URNIK VEROUKA 2024/2025

Ponedeljek: 16.00 - 3. razred - prvoobhajanci

17.00 - 4. razred

Torek: 16.00 - 1. razred (s. Francka)

16.00 - 7. razred

17.00 - 2. razred (s. Francka)

17.00 - 8. in 9. razred - birmanci

Četrtek: 16.00 - 5. razred

17.00 - 6. razred

Termin za mladinska srečanja še ni določen.

ČAS ZA KRUH

Kdor izobesi tak napis, ve,
da je kruh več kot le hrana.
Kruh je čas drug za drugega,
je skupnost.

In kar velja za kruh v pekarni,
še boj velja za Jezusa,
ki iz sebe naredi kruh.

Ivan Cankar

SVETO OBHAJILO

Petero nas je bilo. Sedeli smo za mizo in smo čakali. Spočetka smo se smejali in razgovarjali, naposled smo se naveličali in umolknili.

Najstarejši sestri je bilo 13 let, najmlajšemu bratcu 5. V srcih pa smo bili stari: poznali smo skrb in strah.

Kadar so se zunaj oglasili koraki, smo se ozrli proti durim. Strmeli smo z velikimi očmi in odprtimi usti, sapa nam je zastajala.

“Prihaja!”

Koraki so utihnili, spogledali smo se molče; oči so bili solzne, ustne so se tresle. Zelo smo bili lačni. Mračilo se je že, matere ni bilo. Pred dobro uro se je bila napotila, bogvedi kam. Vedeli smo: kadar pride, prinese kruha. Prav nič nismo dvomili. Kajti večerilo se je in zvečer je treba večerje.

Trd in strašen je otrok v svojem zaupanju. Zvečer je treba večerje. Neusmiljen je otrok v svoji veri. Mati, zvečer je treba večerje; pojdi in prinesi jo, iz zemlje jo izkopljaj, iz oblakov jo utrgaj!

Ko je šla, ..., je rekla: “Kmalu se vrnem!”

Mislili smo, da gre samo k peku, sto korakov daleč. ... “Saj niso šli k peku!” je rekla Hanca. “K štacunarju so šli!” je rekla Francka. “Pa če jim ne dajo?” sem rekel jaz. “Da bi jim ne dali?” je obstrmela Hanca. “Zvečer je treba večerje!” je rekla Francka. ... Zunaj je še dremal večer, v izbi je bila noč. ... Na jok nam je bilo, zaihtel pa nihče ni.

“Saj ne bo konca nikoli! Nikoli ne bo drugače! Mati ne pride, ne prinese kruha - umrimo!” Velik je bil obup; ali vzbudilo se je v nas še nekaj strašnejšega. Ne jaz sam, nas vseh petero, ... je občutilo nenadoma grenko, zlobno sovraštvo do matere. ... “Saj bi lahko, če bi hotela! ... Nalašč čaka, na cesti postaja, s sosedami kramlja; sama se je najbrž že navečerjala ...

V molku smo spoznali; natanko smo vedeli drug za drugega: “Tudi ti tako misliš, sestra! Tudi ti tako sodiš, bratec!” In v tistem trenutku tudi med nami ni bilo več ljubezni.

Noč je bila, ali še smo si videli v oči. Oči so govorile: “Poznam te, sestrice ... Tvoja misel je smrtni greh, ki nikoli ne bo izbrisan! ... Poznam te, bratec ... Tudi tvoj greh nikoli ne bo izbrisan! ...

Zunaj je zacvilil pes; žalosten, zategnjen glas je bil. “Lačen je, pa cvili!” je rekla sestra. Takrat je najmlajši brat nenadoma naglas zajokal; ... podobno tistemu cviljenju. “Nehaj!” se je razjezila sestra; ... vsi smo trepetali. ...

Počasi in tiho so se odprle duri. Na pragu je stala mati. Kakor ob belem dnevu smo razločili njen obraz. Ves bel in tenak je bil, oči pa so bile objokane in so gledale plaho; tako gleda grešnik na svoje trdosrčne sodnike.

Mati se nas je bala ... “Ali ste dolgo čakali?” je rekla s tihim, prosečim glasom. “Nisem mogla prej ... niso dali ...” K životu je tiščala hleb kruha; že od daleč smo videli, da je skorja lepo rumena ...

O mati, zdaj vem:

tvoje telo smo uživali in tvoj kri smo pili! Zato si šla tako zgodaj od nas! Zato ni veselja v naših srcih, ni sreče v našem nehanju! ...

